

Penso en tu

Los de les preposicions febles, tal com hem dit més d'un cop, és una font constant de dubtes i vacil·lacions. Els diversos tipus de relació que pot denotar cada una d'elles no permeten d'establir-ne esquemes exhaustius, i molt sovint sorgeixen casos imprevistos o que se situen en zones d'interferència que fan dubtar fins i tot el més entès. Tanmateix, alguns dels nombrosíssims casos ben fixats i establerts, considerats definitivament resolta, continuen essent motiu d'errors constants, que fins i tot aconseguen d'accedir a la lletra impresa. Un dels més contumaces és el que origina la confusió entre les preposicions en i amb en la introducció dels complements d'un verb com ara pensar en el seu significat de «tenir present (una cosa) en l'esperit, no oblidar-la». Frases com ara «Pensi amb els seus fills» o «Penseu amb els vostres interessos» s'escapen sovint en fullets i prospectes de propaganda diversa. És evident que en aquests casos la pronunciació, normalment vacil·lant o insegura o, sovint, pràcticament idèntica, és la causa de l'error, però també és clar que els complements introduïts amb la preposició amb solen ésser de companyia o instrument, i que els complements d'objecte preposicionals —com ara els que exigeix el verb pensar—, han d'ésser introduïts per les preposicions a o bé en. (D'altres ho són per la preposició de.) Per consegüent, oracions com Pensi en els seus fills Penseu en els vostres interessos Penso en tu Pensaré en vosaltres ja no haurien d'oferir cap dubte a ningú.

Potser fóra útil d'assenyalar la diferència entre Penso en el meu pare i Penso amb el meu pare volent indicar, en aquest segon cas, coincidència o companyia, però es tractaria, segurament, d'un mer exemple de llengua teòrica, de difícil aplicació pràctica.